

ஐயோ ஐயோ! ஐயோ ஐயோஐயோஐயோ?

அமெரிக்க நகரம் ஒன்றில் அன்று ஒரு கருத்தரங்கு... “தயமயான ஒரு சமுதாயத்தை உருவாக்க இறவைன், மதம் ஆகியவற்றின் அவசியம்” என்னும் தலைப்பில் ஒரு பாதிரியார் மாணவர்களிடம் உரையற்றிக் கொண்டிருந்தார்.

துடிப்புள்ள ஒரு மாணவன் எழுந்து பின்வரும் களேவியை வீ சினான்,

“ஐயா, நான் ‘மதச்சார்பற்ற மனிதத்தன்மை’ எனும் தத்துவத்தில் நம்பிக்கை கொண்டாள்ளனே.

மனித குலத்துக்கு நன்மை செய்யவே விரும்புகிறனே.

எல்லா விதமான தீ மகைகளுக்கும் விலகி நிற்கின்றனே;

எவருக்கும் தொல்லை கொடுப்பதில்லை;

யாரையும் மோசடி செய்வதில்லை;

பொய்யுரபதில்லை; திருடுவதில்லை;

இயன்றவரை மற்றவர்களுக்கு உதவி செய்கின்றனே ,

பலவீனமானவர்களுக்கு அறுதல் அளிகின்றனே ,

சுருக்கமாகக் கஹினால் நன்மையை விரும்புகிறனே ; தீ மையை வறொக்கிறனே ;

நற்செயல்களைப் புரிய, தீ மகளைத் தடுக்க, மனிதர்களிடம் உயர்ந்த பண்புகளை தோற்றுவிக்க, ஓர் சிறந்த தபய்மையான சமுதாயத்தை உருவாக்க என்னுடைய நடமுறையும், கொள்கையும் போதுமானவையாகும் .

இதற்காகக் கடவுள் மீது நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டிய அவசியம் என்ன இருக்கிறது?

மாணவனின் இக்களேவிக் கு மதகுரூ பல பதில்கள் தந்தார் . இறவைன் இருக்கிறான் என்பதைப் பற்றியும் , அவன் மீது திடமான நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டியதன் முக்கியத்துவம் பற்றியும் பல ஆதாரங்களை எடுத்துரைத்தார் . ஆயினும் பாதிரியார் கஹிய பின்வரும் உவமானம் மிகவும் சிறந்தனகை குரியதாக அமர்த்தது :

இரண்டாம் உலகப் போரின்போது பனாமாக் கால்வாயின் வடக்கிலிருந்து தற்கு பகுதிக்குப் பருத்தி போககஹ்டாது என்று அமரெிக்க அரசு தடை விதித்திருந்தது . அங்கு சாவடிகளையும் அமர்த்து, இந்தத் தடையையாரும் மீறாதிருக்க அதிகாரிகளையும் நியமித்திருந்தது .

வடபகுதியிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்த பருத்தி தடை செய்யப்பட்டு விட்டதால் , தன்பகுதியில் பருத்தியின் விலகை கிடுகிடுவென பலமடங்கு உயர்ந்து விட்டது . பனாமாக் கால்வாயின் இருபகுதியுலும் பருத்தியின் விலையில் ஓர் பெரிய இடவெளி ஏற்பட்டது . இதைப் பார்த்த சில வியாபாரிகளுக்கு பரோசனை உண்டாயிற்று . ' திருட்டுத்தனமாகப் பருத்தியைப் பனாமாக் கால்வாய் வழியாக கடத்திச் செல்லலாம் ; அரசு அதிகாரிகள் பிடித்தால் இலஞ்சம் கொடுத்து அவர்களை விலகைக்கு வாங்கிக் கொள்ளலாம் ' என்று

அவ்வியாபாரிகள் திட்டமிட்டனர்.

திட்டத்தின்படி வியாபாரிகளின் ஒரு குழு படகில் பருத்தியை ஏற்றிக்கொண்டு தனித்தியை நோக்கிச் சென்றது. இந்தக் குழு சோதனைச் சாவடியை நெருங்கியது, அதிகாரிகளிடம் பசை விவகாரத்தை முடித்துக் கொள்ள சாவடிக் குள் வியாபாரிகள் சென்றனர்.

அப்பொழுது அங்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்த அதிகாரி மிகவும் நேர்மையானவர்; சட்டத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்; வாய்மையுடன் சட்டத்தைக் கண்காணிக்க வண்டும் என்ற கருத்துக் கொண்டவர்; அதை நடமுறையுலும் பின்பற்றுவார்.

வியாபாரிகள் அவரைச் சந்தித்து "நாங்கள் இவ்வழியில் தடை விதித்திருப்பதை அறியாமல் பருத்தியைக் கொண்டுவந்து விட்டோம்; இதை எடுத்துச் செல்ல அனுமதி தாராங்கள்" என்று கஞ்சினார்கள்.

"கண்பிப்பாக அனுமதியளிக்க முடியாது!" என்று அதிகாரி பதில் கூறிவிட்டார்.

பிறகு அவர்கள் அதிகாரிக் கு 'ஏதனும்' தருவதாக ஆசைகாட்டினார்கள். ஆனால் தங்களின் இம்மயற் சிகள் பலிக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்த அவர்கள் பரேம் பசைத் தொடங்கினார்கள். ஏலத்தில் விலை குறிப்பதைப் போல அவர்கள் படிப்படியாக பரேத்தை அதிகப்படுத்துக் கொண்டே வந்தார்கள்.

பரேம் மலேும் சுட்டு பிடித்தது. 6000, 10,000, 20,000, 40,000 என்று பரேம் தொடர்ந்தது. அதிகாரி கண்பிப்பு காட்டக் காட்ட, ஓவ்வொரு ஐந்து நிமிடத்துக்கும் பரேம் ஏறிக் கொண்டே சென்றது. 50,000 டாலர்கள் தருகிறோம் என்றார்கள். வியாபாரி ஒருவர் துணிந்து, ஒரு இலட்சம் டாலர் தருவதாக ஒரேயேடியாகத் தாவி விட்டார்.

0000000000000000

இதனைக் கேட்டதும் சாங்க அதிகாரியின் உணர்ச்சிகள் பொங்கின; பலவிதமான

சிந்தனைகள் அவர் உள்ளத்தில் உதித்தன. “வாழ்நாள் முழுவதும் நரேமயையில் நிலைதிருந்தாய்; சட்டத்துக்கு உட்பட்டிருந்தாய்! இன்று அந்தத் தபய வழிமுறையைக் கைவிட்டு விடப் போகிறாயா?” என்று அவர் மனசாட்சி இடித்துரைத்தது.

“இன்று உன்னுடைய ஊதியம்தான் என்ன என்பதை எண்ணிப் பார்! இப்பொழுது உன்னை எந்த மலேதிகாரி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்? “சரி” என்று ஒரு வார்த்தை சொல்லி இலட்சம் டாலர்களின் உரிமையாளனாக மாறி விடு. அது மட்டுமல்ல, நாளை மலேமும் பல வாய்புகள் வரலாம். உன்னுடைய கையில் மலேமும் சிலவம் கவிந்து கொண்டே வரும்! அந்தச் சிலவமோ மிக அதிகமாகும். கற்பனையிலும் நினதை துக்கட்டிப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு சிலவம் உன் காலடியில் வந்து விழும். உன் வாழ்நாள் முழுவதும் நீ சம்பாதிக்கும் வருமானத்தை விட, பல மடங்கு அதிகமான இந்தத் தொகையைச் சில வினாடிகளில், சில நாட்களில் நீ அடந்தது விடலாம். வறட்டுத் தத்துவத்தில் உழலாதே; இந்தப் பொன்னான வாய்ப்பை நழுவ விடாதே!” என்று பல ஆசைகளைக் காட்டி அவருடைய மன இச்சகைளும் ஷதைதானும் அவரையெய்க்கி மறுதிசையில் இழுத்தன.

இவ்வாறு மனசாட்சிக்கும் மன இச்சகைக்கும் இடையில் அவரின் உள்ளத்தில் கடும் போர் நிகழ்ந்தது. அவருடைய மிச்சு திணறத் தொடங்கியது. “பாவிகளே, நீங்கள் என்னை விலை கொடுத்து வாங்கி விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே” என்று முழங்கிக் கொண்டே வியாபாரிகளை அறையிலிருந்து வெளியே தள்ளிக் கதவுகளை ஓங்கி அடத்தை விட்டார் அந்த அதிகாரி.

இதனைச் சொல்லிய மதகூறு, மதசார்பற்ற மனிதத்தன்மையில் நம்பிக்கை கொண்டுகளேவி கட்டே அந்த மாணவரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கபறினார்:

“நரேமயையான, சட்டத்துக்குட்பட்ட அதிகாரியின் நாவும் முழங்கிய வாக்கியங்களைக் கவனித்தீர்களா? நீங்கள் என்னை விலை கொடுத்து வாங்கி விடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே”.

மனிதன் எத்துணை வாய்மையான பண்புகளைக் கொண்டவனாயிருந்தாலும் சரியே—ஒர் எல்லையைக் கடக்கும் போது அவனுக்கும் ஒரு “விலை” ஏற்படக்கூறது. கறுப்பாக கொடுக்கப்படும் விலை அவனுடைய தகுதிக் கு அதிகமாக இருந்தால் அவன் உள்ளத்தில் உணர்ச்சிப் புயல் தோன்றக்கூறது; மயக்கத்தினால் தலசைசுற்றித் தொடங்கக்கூறது. இதற்கு நரேமாறாக, இறவைன் மீது திடமான நம்பிக்கை கொண்டபின், இறவை உவப்பவைப் பெறுவதே தனக்குரிய விலை என்று மனிதன் கண்டுகொண்டுகவிட்டால் படதை தவனதைத் தவிர படவைப் பினங்கள் அனதைதும் ஒன்றாகச்

